

opusdei.org

Meditacije: srijeda prvog tjedna korizme

Razmišljanja koja mogu
obogatiti našu molitvu tijekom
korizme.

27.02.2025.

- Bog nas voli, bez obzira što se dogodi
- Duh ispita savjesti za pokajanje
- Utješni trenutak ispovijedi

.....

„SMILUJ MI SE, Bože, po milosrđu svome”, uzvikuje psalmist, „po velikom smilovanju izbriši moje bezakonje!” (Ps 51,3). Prošao je tjedan dana otkako je počela Korizma, vrijeme koje nam Bog daje kako bismo se obratili i ponovno radovali njegovoj ljubavi. Sveti Ivan Zlatousti pokušao je objasniti što je navelo svetog Pavla da posveti svoj život Kristu: „Uživati Kristovu ljubav značilo je za njega život, svijet, društvo anđela, sadašnja i buduća dobra, kraljevstvo, obećanja, zbroj svih dobara.”[1] Jedno od najvećih dobara koje posebno tijekom ovih dana možemo iskusiti jest Božje oprostjenje, njegovo milosrđe, sloboda kojom nas voli. Sveti Grgur Veliki rekao je, referirajući se na dobrog razbojnika na Kalvariji: „Danas ćeš biti sa mnom u raju” (Lk 23,43). Tko može odrediti ili izmjeriti tako veliku dobrotu Božju? Od kazne za zločin, razbojnik je došao do nagrade za vrlinu.”[2]

„Bog te ne voli zato što pravilno misliš i djeluješ. On te jednostavno voli. Njegova je ljubav bezuvjetna; ne ovisi o tebi. Možeš imati pogrešne ideje; možeš napraviti potpuni nered, ali Gospodin te i dalje voli. Koliko često mislimo da je Bog dobar ako smo dobri i kažnjava nas ako smo loši. No to nije kakav On jest. Unatoč svim našim grijesima, On nas i dalje voli. Njegova se ljubav ne mijenja. Nije nestalna; vjerna je. Strpljiva je.”[3] Suočeni s ovom iznenađujućom stvarnošću, toliko različitom od našeg vlastitog srca, ispunjeni smo zahvalnošću. I kako ne bismo imali nikakve sumnje u njegovo oprostjenje, On ga čini čujnim kroz glas svećenika: „Gospodin ti je otpustio grijehe.” Ne možemo se držati svoje krivnje, jer ju je Krist izbrisao.

„ŽRTVA Bogu duh je raskajan, srce raskajano, ponizno, Bože nećeš prezreti” (Ps 51,19). Naše pokajanje širom otvara vrata našeg srca Bogu. Ne govorimo mu kako nas mora voljeti niti se usudimo postavljati uvjete njegovoj ljubavi. „Slobodni smo jer smo oslobođeni, oslobođeni milošću – ne plaćanjem – oslobođeni ljubavlju, koja postaje vrhovni i novi zakon kršćanskog života.”[4]

Otkrivamo da je Bogu lako oprostiti jer nas je volio „do kraja” (Iv 13,1). Božja ljubav prema nama ne ovisi o našim zaslugama ili ponašanju. Postoji samo jedan način da je blokiramo: kada ne dopuštamo da nam je oprošteno. To je jedina nepremostiva prepreka svemogućem Bogu, koji nam je dao veliku moć slobode.

Stoga moramo dobro poznavati sebe i, poznajući Boga, trebamo se pokajati za svoje grijehe, shvaćajući da bi za nas bilo bolje da smo

postupili drugačije. Znamo da se svetost ne sastoji u pukom ispunjavanju obveza, već da je to život Duha Svetoga u našoj duši. Pretraživanje našeg srca za onim što ometa njegov rad može se činiti lako, ali ne uspijevamo uvijek; nismo uvijek dovoljno hrabri i iskreni da pažljivo pogledamo što je sve tamo prisutno. Ponekad nalazimo isprike za nepažljivo ispitivanje svog života. Sveti Josemaría uvjeravao nas je da „dnevni ispit savjesti omogućuje samospoznaju, pravu poniznost i, kao posljedicu, postojanost koju dobijemo s neba.”[5] Sveti Augustin, koji je bio realist, znao je da je to zadatak za cijeli život: „Nikada ne nedostaje nečega za oprostiti; jer smo ljudi.”[6]

„NIKADA više ne budite iznenađeni što u svom srcu nalazite provaliju

bijede. Plačite, molite, slijedite korake razmetnog sina. Vaš Bog Otac izlazi vam u susret čim priznate da ste zgriješili, u onome što je vaš ponos spriječio vidjeti kao grijeh. Tada za vas počinje velika gozba, duboka radost pokajanja, i oblačite čisto odijelo: dublju ljubav, više božansku i ljudsku.”[7]

Koji nas čudan mehanizam sprječava da prepoznamo svoje grijehe? Možda je to strah da ćemo biti nevoljeni, sram od priznavanja slabosti ili površnost zbog neželjenog odricanja od tih prividnih skloništa za našu sebičnost. U svakom slučaju, Isus nam iznova nudi moćan lijek: iskreno ispovijedanje naših grijeha svećeniku, preko kojega je prisutan Krist. „Nema boljeg čina pokajanja i pomirenja od dobre ispovijedi. Tamo primamo snagu koja nam je potrebna za nastavak borbe.”[8] Isus strpljivo čeka na nas. Zna da

čeznemo za domom svoga Oca, da nam nedostaje njegova topla ljubav.

Sveti Pavao VI jednom je rekao da su „trenuci iskrene ispovijedi možda najutješniji i najodlučniji u životu.”[9] Stoga je prenošenje ljubavi prema ispovijedi drugima „najbolja usluga koju možete učiniti prijatelju, najbolji znak vaše naklonosti.”[10] Možemo zamoliti Duha Svetoga da nam pomogne staviti više ljubavi u vlastitu ispovijed, kako bismo bili učinkoviti svjedoci ovog divnog puta prema sreći. I možemo zamoliti Mariju, utočište grešnika, da nam pomogne donijeti ovu radost našim prijateljima i obitelji.

[1] Sveti Ivan Zlatousti, Homilija 2 u čast svetog Pavla.

[2] Sveti Grgur Veliki, Homilija 20 o
Evandjelju

[3] Papa Franjo, Homilija, 24. prosinca
2019.

[4] Papa Franjo, Audijencija, 13.
listopada 2021.

[5] Sveti Josemaría, *Pisma 2*, br. 35.

[6] Sveti Augustin, Propovijed 57.

[7] Sveti Josemaría, Pismo 14. veljače
1974., br. 7.

[8] Sveti Josemaría, *Razgovarati s
Bogom*, "Vrijeme za pokajanje," br.
7.

[9] Sveti Pavao VI, Govor, 27. veljače
1975.

[10] Sveti Josemaría, Bilješke s
obiteljskog okupljanja, 1. srpnja
1974.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/meditacije-srijeda-prvog-
korizmenog-tjedna/](https://opusdei.org/hr-hr/article/meditacije-srijeda-prvog-korizmenog-tjedna/) (24.03.2026.)